

Capitolul 6,11-18

Pavel încheie epistola cu un apel impresionant adresat simțămintelor credincioșilor din Galatia: „Uitați-vă cu ce slove mari v-am scris, cu însăși mâna mea!” (versetul 11). La studiul capitolului 4 ne-am amintit deja, că nu era obiceiul lui Pavel să scrie el însuși scrisorile sale; am zis atunci că o suferință a ochilor era cauza acestei situații. Făcând excepție de aceasta este însă important că Pavel n-a expediat nici una din scrisorile sale inspirate, fără ca ele să nu aibă un salut scris cu însăși mâna lui sau cu semnătura lui, spre confirmare că ele veneau de la el. Nu erau scrisori obișnuite, așa cum oamenii le trimit unii altora, sau cum el le-a trimis într-un loc sau altul sau le-a lăsat să fie scrise de alții, ci erau înștiințări din partea lui Dumnezeu, comunicări ale Duhului Său prin el adresate persoanelor particulare sau unei adunări întregi, cu un cuvânt, revelații ale lui Dumnezeu aduse copiilor Săi și poporului Său – „scrieri **sfinte**, inspirate de Dumnezeu”. Importanța acestei certificări este remarcabilă; apostolul o scoate în mod foarte deosebit în evidență la finalul epistolei a doua către Tesaloniceni, când spune: „Urarea de sănătate este scrisă cu mâna mea: Pavel. Acesta este semnul în fiecare epistolă; așa scriu eu” (compară și cu 1 Corinteni 16.21). În epistola către Romani Pavel numește, spus în treacăt, numele celui care a scris epistola: „Eu, Terțiu, care am scris epistola aceasta” (Romani 16.22).

Deci epistola către Galateni este singura epistolă scrisă de Pavel cu însăși mâna lui; totodată scriitorul face pe destinatarii atenți, ce scrisoare **lungă** – sau, cum se mai poate traduce, „cu ce **litere mari**” – a scris. Scrisoarea însă, în comparație cu alte scrisori, s-ar putea mai degrabă numi scurtă, decât lungă. Dar oricum s-ar putea traduce locul acesta, el arată în orice caz că scrierea scrisorii de către apostol i-a creat greutăți deosebite. Însă îngrijorarea lui pentru adunarea din Galatia era așa de mare, pericolul că temeliiile adevărului ar putea fi sfărâmate stătea așa de amenințător înaintea lui, că nu s-a dat înapoi de la nici un efort, ca să atenționeze pe credincioșii din Galatia în modul cel mai insistent. El **a trebuit** să le scrie această scrisoare lungă, și **el însuși** a trebuit s-o facă. Cât de potrivită era această situație să le „trezească mintea sănătoasă” și, dacă încă mai erau sentimente de dragoste în inima lor – și cu siguranță erau -, să le stimuleze în modul cel mai profund, să zguduie tot lăuntru lor!

În ce contrast cu această dragoste și credincioșie stătea mintea învățătorilor falși! „Toți cei ce umblă după plăcerea oamenilor, vă silesc să primiți tăierea împrejur, **numai ca să nu suferi ei prigonire pentru crucea lui Hristos**” (versetul 12). Vai! Pericolul să vrei a fi bine văzut în carne (firea pământescă), să cauți recunoștință din partea oamenilor, a fost dintotdeauna mare. Cât de curând a pătruns pe această cale stricăciunea în Biserica lui Hristos, și cât de îngrozitoare au fost urmările acestui fapt! Le vedem în măsură deplină în curva cea mare, biserica necredincioasă, în „Babilon”, caricatura satanică a Bisericii adevărate, a soției Mielului (Apocalipsa 17). Hristos, Domnul nostru, Și-a găsit locul „în afara taberei”, și urmașilor Lui credincioși li se adresează cererea: „Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocară Lui!” (Apocalipsa 18.4; Evrei 13.13).

Însă acei învățători iudei se temeau de această ocară, ei nu voiau ca din pricina Numelui lui Hristos să fie priviți ca „gunoiul lumii acesteia”. În fond acesta era motivul pentru care ei constrângeau pe credincioșii din Galatia să se lase circumciși. În mod evident acestora niciodată nu le-a venit în minte, să vadă în acei aparent bărbați plini de râvnă pe adepții temători de suferință ai unei religii recunoscută și respectată de lume; la așa ceva nu s-au gândit. Și cu toate acestea era așa. Să fi un iudeu, să stai în legătură cu Ierusalimul, cu centrul unei religii caracterizate printr-o vechime venerabilă, cu un Templu luxos împodobit cu tot felul de ofrande, asupra clădirii minunate a acestuia chiar și ucenicii au atras atenția Domnului (Marcu 13.1; Luca 21.5) – aceasta nu era o rușine, nu atrăgea după sine nici o prigoană din partea oamenilor. Dar să fi urmașul unui Om, care și-a încheiat viața pe cruce, căruia I-a fost dat din partea semenilor Lui locul între doi tâlhari, să predici că numai în Acest răstignit se găsește mântuire și salvare – aceasta era ceva care trezea împotrivirea și disprețul întregii lumi onorabile. Față în față cu

aceasta era iudaismul, o religie care oferea omului și faptelor lui, într-un cuvânt lăsa loc firii pământești, de-a dreptul **înțelepciune**.

Crucea este primul punct de despărțire între creația veche și creația nouă, între duh și carne. Ea rostește sentința de moarte asupra omului în carne, fie el religios sau nu, onorabil sau nu; ea dă lovitură de moarte presupusei lui evlavii și îi arată lipsa lui totală de ajutor și goliciunea lui înaintea lui Dumnezeu. De aceea pentru păgâni nu ar fi fost o nebunie mai mare, pentru iudei nu ar fi fost o pricină de poticnire mai mare decât crucea. Prin faptul că pe de o parte ea a făcut de rușine toată înțelepciunea lumii, pe de altă parte ea a îndepărtat orice privilegiu al aceluia care avea o legătură exterioară cu Dumnezeu, a iudeului mândru de Lege și înaintașii lui; pe acesta îl supăra mult mai mult decât pe un păgân.

Legea constituie firește și granița severă între lume în toate formele ei și oamenii care aparțin creației noi. La cruce a fost nimicită căpetenia lumii, la cruce a avut loc judecata fără cruțare a lumii. Ea condamnă nu numai păcatul în om, ci și tot în ceea ce el își caută plăcerea și onoarea. Am auzit deja, că omul religios aduce cu plăcere jertfe, chiar și jertfe care sunt grele pentru el; în anumite împrejurări el este gata chiar să-și dea viața pentru convingerile lui, chiar dacă numai **el** este cel care face aceasta. Nu este nimic mai dureros pentru el, decât cunoașterea, că el nu este bun pentru **nimic**, că el poate fi salvat și poate trăi **numai** prin har. Și tocmai acesta este înțelesul crucii. Ceea ce pentru credincios este așa de valoare și prețios, și anume că în moartea lui Hristos omul vechi a fost judecat din rădăcină și în felul acesta a ajuns la sfârșitul lui, omul nu poate și nu vrea să accepte. El **urăște** un serviciu divin în care lui nu i se aduce **nici un fel** de onoare, care mai degrabă îi aduce ocară și rușine.

Să fi prigonit din pricina crucii lui Hristos, aceasta nu voiau nici acei înșelători, așa cum am spus. De aceea îi obligau pe credincioșii din Galatia să lege circumcizia cu crucea. Da, motivațiile lor erau chiar și mai josnice. „Căci nici ei, care au primit tăierea împrejur, nu păzesc Legea; ci voiesc doar ca voi să primiți tăierea împrejur, **pentru ca să se laude ei cu trupul vostru**” (versetul 13). Din nou ni se amintește un cuvânt, pe care Domnul l-a spus cărturarilor și fariseilor Ierusalimului: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi înconjurați marea și pământul, ca să faceți **un** tovarăș de credință [prozelit]” (Matei 23.15). Tot așa era și cu acești oameni. Ei voiau să se laude cu **carnea** credincioșilor din Galatia, ei voiau să poată spune, că ei au făcut așa de mulți prozeliți, și au convertit așa de mulți oameni la convingerea **lor** sau la religia **lor**; și în toate acestea nicidecum nu s-au gândit să împlinescă **toată** Legea. Respectarea circumciziei trebuia numai să servească la îndepărtarea de la ei a ocării crucii. Ce absurditate! Dar nu trăim noi astăzi destul de mult lucruri asemănătoare, chiar dacă au forme schimbate?

Și acum apostolul! „În ce mă privește”, zice el, „departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine. Și eu față de lume!” (versetul 14). Dacă acei înșelători au căutat un drum, pe care să scape de suferințe și în cele din urmă au putut introduce lumea în Biserica lui Hristos, el se lauda cu ceea ce îl despărțea pentru totdeauna de lume și lumea de el. Dacă mai înainte a vorbit de faptul că crucea l-a eliberat pe credincios de jugul **Legii** și de domnia **păcatului**, aici el o numește zidul de despărțire de neclintit dintre el și **lume**. Ea a pus în lumină faptul că în lume, chiar și în lumea onorabilă și religioasă, cu toată aparența ei frumoasă, nu este nimic altceva decât deșertăciune și păcat, vină și răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, dar pe de altă parte a arătat și ce este Dumnezeu în dreptatea Lui împotriva păcatului și în dragostea Lui față de păcătos. Totodată ochiul credinței vede acolo pe Isus, pe Omul lui Dumnezeu, în smerenia și harul Său, în ascultarea Lui față de Dumnezeu și în dedicarea Lui desăvârșită pentru Dumnezeu și lucrarea încredințată Lui. Pe acest Isus, pe care lumea l-a pironit pe cruce, l-a văzut Pavel pe drumul spre Damasc ca Domnul glorificat! Este o minune, că începând de atunci el a văzut lumea numai în lumina crucii? Cel care atârna acolo era „**Domnul său Isus Hristos**”, care era **totul** pentru el, iar lumea nu era nimic, da, **mai puțin** decât nimic. Ea era răstignită față de el, moartă pentru el, și el pentru ea. El trăia într-adevăr încă **în** ea, însă numai pentru a o parcurge ca străin ceresc și să se laude cu crucea, că ea l-a despărțit de lume și l-a așezat pe cărarea pe care Domnul și

Mântuitorul lui a mers înaintea lui pe ea. Să gândești cum a gândit El, să umbli așa cum a umblat El, să porți ocară Lui în afara taberei, să-L aștepti și, departe de orice părtășie cu lumea, să mărturisești lumii că cu toată vrăjmășia ei de moarte Dumnezeu a iubit-o așa de mult, că El a trimis pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să aibă viața veșnică – aceasta era ceea ce umplea inima și sufletul acestui bărbat, aceasta era viața Lui.

Răstignit cu Hristos, nu mai trăia el, ci Hristos trăia în el, și ceea ce el încă mai trăia în carne, trăia prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care l-a iubit și S-a dat pe Sine pentru el (Galateni 2.20). Bărbat fericit, demn de invidiat! Fericit este și fiecare din noi, care astăzi urmează exemplul lui, într-un timp în care înclinația este mare să se facă tot mai multe concesii lumii în relațiile religioase, de afaceri și politice!

„Căci nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă” (versetul 15). Apostolul revine încă o dată la mult accentuata realitate, că tăierea împrejur și netăierea împrejur sunt complet fără valoare înaintea lui Dumnezeu; ele și-au pierdut toată însemnătatea în noua creație, în care am fost așezați. Aici totul este privit dintr-un cu totul alt punct de vedere și este evaluat după un cu totul alt etalon.

„Și pentru toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta și peste Israelul lui Dumnezeu să fie pace și îndurare!” (versetul 16). Ghidul, despre care vorbește apostolul, este ghidul noii creații, în care omul nu este nimic, dar Hristos este totul. Tuturor celor care umblă conform acestui ghid, dacă au fost circumciși sau nu, el le dorește pace și îndurare, pacea inimii și îndurare din partea lui Dumnezeu. Ambele nu vor lipsi acelor care umblă pe drumul lor conform cu Hristos Isus. În interiorul lor domnește pacea, și Dumnezeu privește în jos spre ei cu îndurare părintească.

Adăugarea „și peste Israelul lui Dumnezeu” necesită o explicație scurtă. Ea este deosebit de importantă aici la sfârșitul acestei epistole. La sfârșitul capitolului 2 al epistolei către Romani Pavel spune că numai acela este un iudeu conform gândurilor lui Dumnezeu, care este iudeu înăuntru și adevărata circumcizie este aceea a inimii, în Duhul, nu a literei. Dumnezeu vrea să aibă realitate, tot ce este în afară nu are valoare pentru El. Cine din Israel a primit această circumcizie a inimii și se lauda împreună cu apostolul cu crucea lui Hristos, acela aparținea **Israelului lui Dumnezeu**, adevăratului Israel, care era constituit numai din aceia care prin credință au venit într-o legătură de viață lăuntrică, reală cu Hristos. În sens larg acestui Israel al lui Dumnezeu îi aparțineau și toți ceilalți credincioși, în măsura în care umblarea lor conform ghidului creației noi dovedea veridicitatea credința lor.

Legat de dorința de binecuvântare pentru ei, apostolul adaugă solicitarea: „De acum încolo nimeni să nu mă mai necăjească, pentru că port semnele Domnului Isus pe trupul meu” (versetul 17). Așa cum am remarcat în introducerea la scrisoarea noastră, învățătorii răi au făcut atacuri la persoana și funcția apostolului, și în loc să-i respingă cu mânie, credincioșii din Galatia au ascultat de ei. Multă osteneală a produs aceasta apostolului. Și cu toate acestea el purta, vizibil pentru toți, semnele Domnului Isus pe trupul său. Este cunoscut că în timpurile acelea vechi pe trupul sclavului se ardea cu fierul înroșit primele litere ale numelui stăpânului sclavului sau un alt semn specific lui. Tot așa și Pavel purta oarecum pe trupul său literele de început ale Domnului său. Ah, de câte ori a fost el întemnițat pentru slujba lui Isus, bătut cu biciul, acoperit cu răni sângerânde, lovit cu pietre; ce suferințe și necazuri nespuse de mari a îndurat el, care și-au lăsat urmele pe trupul lui! Dacă cineva s-a dovedit ca slujitor credincios al lui Hristos, atunci acela a fost el. De aceea ar trebui ca de acum încolo nimeni să nu mai pună la îndoială dreptul lui de a se numi astfel.

Ce condamnare a credincioșilor din Galatia și în mod deosebit a acelor oameni care căutau onoarea proprie și cu mare atenție ocoleau toate suferințele de pe cale! Și pe de altă parte ce apărare impresionantă a unei inimi iubitoare, adânc rănită! Câte ocazii a oferit bărbatul acesta credincioșilor din Galatia să-i fie mulțumitori, „să se laude cu el”! Și ce au făcut ei în loc de aceasta!

De aceea este de înțeles, că cuvintele de încheiere ale scrisorii sunt așa de plăcute, însă lipsite de căldura pe care o întâlnim în alte epistole. „Fraților, harul Domnului nostru Isus Hristos să fie

cu duhul vostru! Amin.” Aceasta este totul. Credincioșii din Galatia erau mântuiți și de aceea erau prețioși pentru Domnul, oricât de slabă ar fi putut fi starea lor practică. De aceea dragostea nu putea altceva decât să-i încredințeze acestui Domn. Nu auzim nici un cuvânt aspru, nici o amenințare cu pedeapsa, dar nici o exprimare caldă a sentimentelor revărsate din adâncul inimii. Salutări de dragoste pentru anumiți frați și anumite surori vom căuta zadarnic. Scriitorul se simte evident reținut în lăuntru lui. Ce relații intime ar fi putut el avea cu aceia care au nimicit crucea lui Hristos sau au lăsat să fie nimicită, care au părăsit terenul harului? El îi iubea și împlinește aici o obligație de dragoste, dar nu mai mult decât atât. Era vina credincioșilor din Galatia, că situația era astfel, și era necesar ca ei să simtă aceasta. O, cât de grav a lucrat deja aluatul în mijlocul lor! Vor înțelege ei aceasta? Apostolul speră în dragoste, care suferă totul, speră totul, și astfel îi încredințează harului Domnului, singurul care poate produce aici o schimbare. „În Domnul” avea încă încredere față de ei, dar numai în El.

Acest Domn să încălzească și inimile noastre ale tuturor și să ne facă tot mai mult imitatori ai slujitorului său credincios!

În finalul studiului nostru să mai amintim pe scurt caracterul epistolei către Galateni. Ea nu ne face cunoscută starea propriu-zisă a creștinului; el în Hristos (epistola către Efeseni) și Hristos în el (epistola către Coloseni), ci prezintă privirilor noastre pe Hristos, pe Cel răstignit, și urmările morții Sale, aceasta înseamnă, Hristos ca trăind acum viu în noi în contrast cu firea pământească, sau cu eu-l care încă mai trăiește în carne. În afară de aceasta ea ne arată starea practică corectă pentru credincios: deoarece el a fost răstignit împreună cu Hristos, nu mai trăiește el, ci Hristos trăiește în el. Legea, care a fost adăugată între făgăduința dată odinioară lui Avraam și sămânța lui, și împlinirea acesteia în venirea lui Hristos și era destinată pentru omul în carne, a adus acestuia numai moarte și condamnare. Orice revenire la Lege era deci o renunțare nu numai la făgăduință, ci și la lucrarea făcută de Hristos și o reîntoarcere la firea pământească, ca și cum în ea ar putea fi un punct de legătură cu Dumnezeu. De aceea în fond nu era nimic altceva decât păgânism. Omul în carne a pierdut orice legătură cu Dumnezeu, și nici o legătură nu poate fi refăcută, decât numai pe terenul unei **creații cu totul noi**.

Aproape că nu trebuie spus, că toate acestea oferă epistolei noastre o importanță deosebită și îi oferă o valoare deosebită pentru noi.